

Els reis d'occident

Els immigrants procedents d'Àfrica que resideixen a Madrid han sol·licitat, a qui correspongui, que el rei Baltasar que figura a les cavalcades de la diada de Reis sigui un negre autèntic, en compte d'un blanc amb la cara emmascarada. Cal reconèixer la raó que els assisteix, perquè entre els absurds d'aquesta vida amb mecanisme de repetició hi ha el vici d'imitar, fent esforços de flaquesa, l'autenticitat que tenim a l'abast de la mà. Aquella que es pot collir sense necessitat d'ajupir-se.

La notícia m'ha portat a la memòria uns temps històrics del cinema americà, als començaments del sonor, en el quals un blanc pintat de negre, Al Johnson, feia de cantant de jazz. Ve a

tomb de remarcar que en aquella època hi havia molts negres veritables que cantaven de manera satisfactòria una música que s'havien inventat, precisament, ells. Devia ésser un contrasentit, penso, motivat per escrúpols racistes, perquè ja

abans, el cinema mut ens havia familiaritzat amb l'actuació de personatges que figuraven negres, interpretats per blancs amb la cara pintada. I tothom sap que, als EE.UU., de negres no els en faltaven pas.

Es allò que he dit d'imitar la realitat tot falsejant-la, una caiguda que a vegades es fa evident en el teatre. L'Enric Borràs, un dels actors catalans de més anomenada, tingué una llarga vida: morí als noranta-quatre anys i va poder actuar fins a una edat francament provecta. Passada la setantena, quan havia d'interpretar papers d'homes que tot just eren a frec dels seixanta anys, es maquillava de vell, amb unes espectaculars arrugues pin-

tades al front.

Si hem d'ésser sincers, tots fem una mica de comèdia: assumim papers que no ens pertoqueu, robem cambra als legítims protagonistes i ens lliurem a un joc de disfresses morals que no és gens recomanable. En les cavalcades, el rei negre sol ésser un blanc pintat. El rei blanc no és rar que sigui un moré emblanquinat i el rei ros (a vegades amb la pell tirant a fosca) es distingeix per porta un perruca escandalosament rossenca.

Es prega als negres genuïns que es facin càrrec d'uns certs costums tribals propis dels blancs amb denominació més o menys d'origen.

Pere Calders

Ramon Boixados. El conseller delegat de Vila Olímpica, SA, i ex-president de RENFE és un figurenc de socarrel i no s'està mai de dir-ho. Al final, doncs, l'han fet president de la Fundació Gala-Salvador Dalí. Tal com ja s'expressava en aquesta revista (entrevista al núm. 332) "hi ha alguna cosa d'això, però no s'ha concretat res". Representants del Ministerio de Cultura, el president de la Generalitat Jordi Pujol i el conseller de cultura Joan Guitart van decidir nomenar Boixados –"un home catalanista i eficaç que mereix tota la nostra confiança", segons Pujol– per a un càrrec que ell mateix ja havia insinuat que li complauria (ens remetem, un cop més a la nostra revista). Des de la mort del pintor empordanès, fa quasi dos anys, la presidència de la fundació havia quedat vacant per les mateixes rivalitats institucionals que un *home de consens*, com Boixados, –apreciat per socialistes i convergents– pot resoldre amb la discreció d'un professional que n'ha vist "de tots colors".

Robert Mc Kee. Aquest reconegut guionista nord-americà ha passat per Barcelona a ensenyar al gremi de la imatge l'"estructura argumental del guió" o, en al-

ARXIU

tres paraules, "un discurs pragmàtic" sobre les claus de l'èxit d'un guionista: l'ofici. I els americans, que consideren les pel·lícules europees avorrides tenen sentències per a tot. Mc Kee –guionista de productes com *Kojak*, *Columbo* i de diversos telefilms– té deu manaments

per al bon guionista a l'estil de "Reescrituras". El curs pot, al parer de Jaume Serrats i Ollé, director general de promoció cultural, "canviar l'actitud" dels guionistes del país que aprenien "la manera d'explicar les històries dels nord-americans". *Dark Justice*, coproducció TV3-Lorimar, que s'es roda a Barcelona n'és un bon treball pràctic.

Lluís Maria Güell. La generació del cercle intel·lectual *Hèlix* és homenatjada aquests dies a la ciutat on van desenvolupar les seves arts, Vilafranca del Penedès. Una recepció oficial oferta per l'ajuntament el passat dijous 10 i la inauguració d'una exposició de l'artista, membre del grup, Lluís M. Güell, han marcat el gruix principal d'activitats que es complementen amb un cicle de conferències sobre el panorama actual de les arts plàstiques.

La generació d'*Hèlix* va nèixer a finals dels anys vint al Penedès a partir de la revista del mateix nom, que es va constituir en una de les principals publicacions d'avantguarda de Catalu-

ARXIU

nya. *Hèlix* es basava en uns ideals rupturistes, innovadors i juvenils on participaven artistes com Miró, Foix, Dalí o els vilafranquins Joan Ramon Masoliver o Pere Bohigas. Lluís M. Güell va destacar en els seus paisatges del Penedès, el Vallès, Mallorca o París d'un acurat relleu i barreja de colors. Güell va ser director durant vint anys de l'Escola Massana.